

Vlad Sorianu

(Bacău)

Sfârșit de stagione

Cel puțin trei au fost obiectivele majore ale teatrului nostru în stagiunea care s-a scurs: mai întâi, ne-am propus echilibrarea repertoriului în ideea că un teatru „de provincie” nu se adresează numai unei anumite categorii de public, ci totalității sale. La aceasta s-a adăugat dorința de a atrage în săli un număr cât mai mare de spectatori, de a ne redobândi condiția de teatru popular în cel mai bun înțeles al cuvântului. Alții numesc aceasta „reteatralizare”, dar indiferent de etichetă, rămâne necesitatea comunicării largi a scenei cu sala, chiar dacă e nevoie să facem noi mai mulți pași către întâlnire, decât spectatorul.

La o analiză superficială ni s-ar putea reproșa, poate, frecvența spectacolului „de divertisment”, a comediei, dar printre acestea s-au numărat *Ciinele grădinarului* și *Moartea ultimului golan* care au prilejuit colectivului (în regia lui I.G. Russu), reprezentării de bună ținută artistică. Nici alte lucrări incluse în repertoriul acestei stagiuni, cum ar fi cunoscuta comedie sovietică *O zi de odihnă* de V. Kataev, nu pot fi considerate simple divertismente „ușoare”, iar faptul că au prilejuit grupului de realizatori creații actoricești autentice și că beneficiază de girul unui numeros public atît la sediu, cît și în deplasări, confirmă justetea opțiunii noastre.

Desigur, punctele de „rezistență” ale stagiunii le-au constituit *Othello*, *Vlad Anonimul* și *Un scurt program de bossanove*, la care s-ar putea adăuga lucrarea dramaturgului băcăuan Ion Ghelu Destelnică, *Depărțarea* (în regia lui I. G. Russu și scenografia lui Mihai Tofan), dedicată aniversării unui sfert de secol de la Eliberare.

Piesa lui Radu Cosășu a prilejuit talentaților Ivan Helmer și Florica Mălureanu un spectacol experimental, mult discutat în cercurile de specialitate, dar primit de public cu des-

tulă indiferență. Și, se pare, opinia acestui jucător imparțial s-a întâlnit, în cele din urmă, cu a criticii teatrale, care a reținut ineditul formulei scenice, patosul dezbaterii de idei sau pregnanța unor prezențe actoricești, dar a respins, în același timp, lipsa de omogenitate rezultată din neîntîlnirea autorului, a regizorului și a scenografiei pe o platformă spectacologică comună.

Un spectacol mai cristalizat, cu virtuți artistice certe a prilejuit aceluiași Ivan Helmer piesa lui Ion Omescu *Vlad Anonimul*, la a cărei reușită și-au adus contribuția, pe lângă însuși autorul, Elena Pătrășcanu-Veakis și actorul Teofil Vilcu, de la „Naționalul” ieșean. Același actor, în rolul titular din *Othello*, a realizat — împreună cu Iago al lui Ion Buleandră — sub direcția de scenă a lui Ion Omescu și în scenografia lui Dan Nemțeanu și a Lidiei Radian — unul din cele mai de răspundere spectacole din istoria instituției noastre.

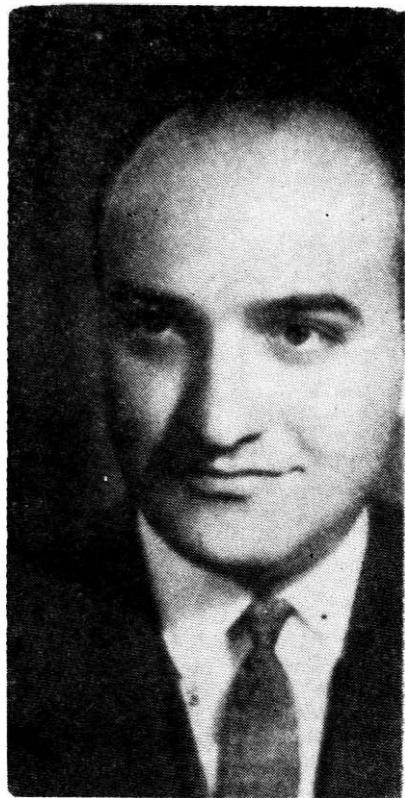
Al doilea obiectiv al stagiunii a fost — și rămîne — atragerea în jurul teatrului a

unor colaboratori de prestigiu, capabili a amplifica și consolida climatul de profesionalitate și exigență artistică, necesar marilor confruntări valorice. Ni s-a reproșat invitarea în colectiv a unor asemenea interpreți, sau a unor regizori și scenografi unanim apreciați. Considerăm că nu am greșit, nu numai pentru sporul de audiență la public, pe care l-am dobândit astfel, nu numai pentru calitatea elevată a spectacolelor realizate cu aportul lor, dar mai ales pentru plusul de emulație și autoexigență pe care îl stimulează în colectiv; încât, ceea ce părea o soluție efemeră sau o ambiție „provincială” se dovedește, în cele din urmă, catalizatorul propriilor noastre latențe.

În fine, un al treilea țel pe care l-am avut în vedere — deși nu ultimul ca pondere — îl constituie omogenizarea colectivului actoricesc al teatrului, prin valorificarea plenară a componentilor săi, a resurselor specifice fiecăruia. Dacă față de actori valoroși ca Kitty Stroescu, Sorin Postelnicu, Constanța Zmeu sau Lory Cambos am rămas datori anul acesta, sub raportul distribuției lor optime, în schimb am avut satisfacția să constatăm că alții, mai tineri și mai puțin cunoscuți în colectiv, au onorat cu prisosință încrederea ce li s-a arătat. Întinerirea și restructurarea fondului actoricesc, pe care le-am început anul trecut, prind astfel a-și arăta roadele și, dacă vom putea să continuăm, vom satisface una din condițiile fundamentale ale revirimentului.

În temeiul experienței de o stagiune și jumătate, pe care am dobândit-o la conducerea teatrului băcăuan, pot afirma că există nu numai premisele, ci și garanția unor stagioni din ce în ce mai mature, mai configurate valoric și dacă o vom în vedere pe cea care va începe, în toamnă, pot cita numele unor regizori cu care vom colabora, precum acela al unuia dintre cei mai buni directori de scenă iugoslavi, Bora Grigorovici, apoi al lui Yanis Veakis, (care a început repetițiile la *Pogoară iarna*, de Maxwell Anderson), al lui Ion Omescu ș.a. La aceasta se adaugă un repertoriu variat, din care nu va lipsi, din nou, comedia, dar nici spectacolul de anvergură, reprezentația pentru copii sau recitalul poetic.

În acest context ar fi de bun augur dacă organele financiare locale, urmînd exemplul altor județe, nu prea îndepărtate, ar vădi mai multă receptivitate față de specificul artistic al instituției noastre.

Petru Stoican
(Petroșeni)

Largi consultări cu iubitorii de teatru

*Teatrul minierilor Văii Jiului și al siderur-
giștilor hunedoreni și-a încheiat cea de a
22-a stagiune a activității sale și se pregătește
pentru deschiderea celei următoare, cu senti-
mentul că se află, măcar în parte, pe dru-*